

desatendar v. intr.
les tendes (d'un campament)

7. [Quant a la flexió, com atendre.]

desatendre v. tr. No portar l'aten-

ció de què (a una cosa), no tenir-ne cura, no ocupar-se'n, negligir-la. Desatendre les seves obligacions. Desatendre els seus negocis. Desatendre la botiga | Desatendre un malalt | No fer cas. Desaten-

d'algui
dre els seus consells. Desaten-
dre els precs d'algui. || No tenir
(envers algú) les atencions, con-
sideracions, miraments, que
caldrin. Desatendre els con-
vidats.

desatent -a adj. No atent, esp.
que no té envers la feua les atencions,
consideracions, etc. de quedes. Es un ho-
me molt desatent

desatentament adv. D'una manera
desatenta.

desatentament

desatentament